

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Θέμα: **“ΑΓΚΑΛΙΑ Μ’ ΕΝΑΝ ΑΓΝΩΣΤΟ”**

με αφορμή την 3^η Δεκεμβρίου 2014, π. ημέρα Ατόμων με Αναπηρία

T. 38 03-12-2014

(Σκέφτεις μιας ελ. αποσπάσματα του άρθρου «Τα άγνωστα παιδιά σου», Λ. Παπαδημητρίου /ΜΙΚΡΟΚΟΙΝΩΝΟΛΟΓΙΚΑ /ΒΗΜMagazino 737 /30/11/14*)

3 /12/2004

ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ

Κοίταξε τα δυο μου μάτια,
κοίτα και τ' αυτιά μου,
κοίτα στόμα, κοίτα μύτη,
είναι όλα δικά μου...

Βλέπω και τα δυο σου μάτια
Βλέπω και τ' αυτιά σου,
Βλέπω στόμα, βλέπω μύτη,
Είναι όλα δικά σου...

Τα μαλλιά μου είναι έτσι,
Τα δικά σου είναι αλλιώς,
Το ίδιο όμως λαμπυρίζουν
Κάτω από το φως...

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΙ ΟΛΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΕΧΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΑΓΑΠΑ ΞΕΧΩΡΙΣΤΑ.

Λόγια που γράφτηκαν στο Τ.Ε και τραγουδήθηκαν από πολλές τάξεις μας, προ δεκαετίας, στην 1^η εκδήλωση ευαισθητοποίησης για τα Άτομα με Αναπηρία. Σε εκείνη την απόπειρα μας να αγκαλιαστούμε έναν «άγνωστο», είχαμε γνωριστεί με «Παραολυμπιονίκες», είχαμε αφηγηθεί «Το Κάτι Άλλο», είχαμε «μιλήσει» στη Νοηματική Γλώσσα, είχαμε «διαβάσει» ένα βιβλίο σε γραφή Braille και είχαμε κλείσει την «αγκαλιά» εκείνη τραγουδώντας όλοι μαζί «το τραγούδι των φίλων».

Θεωρητικά, το μήνυμα για αποδοχή άρχιζε να κυκλοφορεί τότε δειλά...

3 /12/2014

ΜΙΑ ΡΑΜΠΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΠΑΡΑ

Πριν από λίγες μέρες στην κεντρική είσοδο του συγκροτήματος μια τοιμεντένια ράμπα «ξεφύτρωσε»! Έτσι, **Θεωρητικά**, τα σχολεία μας προσφέρουν καλύτερη προσβασιμότητα για άτομα με κινητικές δυσκολίες (σε αναπηρικό καρότσι, με πατερίτσες, μπαστούνια κ.ά.)...

Τώρα, μπορούμε να «αγκαλιαστούμε» και με ένα άγνωστο «μαθητικό σώμα», που δεν είναι «αρτιμελές», ή/και δε λειτουργεί όπως το δικό μας...

Το επόμενο μεγάλο έργο που θα «κυνηγήσουμε»:

Η ΑΡΣΗ της ΔΙΑΧΩΡΙΣΤΙΚΗΣ ΜΠΑΡΑΣ!

Πού είναι;;; Μα στη **στάση** μας απέναντι σε αυτόν που «αγκαλιάζουμε» καθημερινά. Στις **ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΔΟΧΗΣ!**

...*«**ΕΙΝΑΙ ΔΥΣΚΟΛΟ** να

αποδεχθείς το παιδί σου για αυτό που είναι. Να συμφιλιωθείς με ό,τι δεν είναι το ιδεώδες, απεγάδιαστο βιολογικό σου αποτύπωμα (ούτε βεβαίως μια εξωραϊσμένη μορφή του) όπως θέλεις να νομίζεις. Ότι δεν είναι tabula rasa πάνω στην οποία εσύ καλείσαι να εγγράψεις ad libitum (κατά βούληση) τα δικά σου δεδομένα. Το παιδί σου έρχεται στον κόσμο με προκαθορισμένες (πολύ μακριά από τον δικό σου έλεγχο) ικανότητες, κλίσεις, ρωγμές. Εσύ μπορείς να κάνεις πολλά για να τις εκθρέψεις, να τις δαμάσεις, να τις «μεταποιήσεις». Δεν μπορείς όμως να τις αντιστρέψεις ή να τις καταργήσεις, στο πλαίσιο ενός προσωπικού σχεδίου ευγονικής.

Θυμάμαι πάντα το αιρετικό βιβλίο “Far from the tree” (πολύ μακριά από τη μηλιά) του Αμερικανού δημοσιογράφου ΑΝΤΡΙΟΥ ΣΟΛΟΜΟΝ. Αφορά δέκα κατηγορίες «ξεχωριστών παιδιών» (από αυτιστικά και κωφά ως παιδιά με σύνδρομο Down και σχιζοφρένεια), παιδιών δηλαδή που δε θα ήθελες επ’ ουδενί λόγω να αποκτήσεις. Το πιο συναρπαστικό κομμάτι στην τολμηρή έρευνα του Σόλομον είναι οι ίδιοι οι γονείς των παιδιών αυτών και το ταξίδι οδύνης και μεγαλείου που κλήθηκαν να πραγματοποιήσουν. Και όμως αυτοί οι γονείς έχουν ένα πλεονέκτημα έναντι «ημών» (που παριστάνουμε τους πολιτικά ορθούς). Αντιλαμβάνονται από πολύ νωρίς ότι η γονεϊκότητα είναι εκ προοιμίου ένα ταξίδι στο άγνωστο. Και ότι μπορεί να βρεθείς να μεγαλώνεις ένα παιδί που είναι εντελώς ξένο προς εσένα ή ένα παιδί που ακόμη και εσύ, ο πατέρας ή η μητέρα του δυσκολεύεσαι να δεχτείς. Και όμως, όσο και αν η αγάπη τους δοκιμάζεται πολλές φορές, οι γονείς αυτοί τελικά (τις περισσότερες τουλάχιστον φορές) θα αγκαλιάσουν χωρίς όρια αυτά τα τόσο «ξεχωριστά» παιδιά τους.

... Τελικά πρέπει να το αποδεχτούμε: τα παιδιά μας γεννιούνται από εμάς αλλά δεν προσομοιάζουν (ούτε βέβαια ανήκουν) σε εμάς. ... η διαφορετικότητα είναι το πρώτο με το οποίο θα πρέπει να συμφιλιωθείς από την πρώτη εκείνη, την αναπόδραστη στιγμή μέσα στην αίθουσα τοκετού. Κάποιοι γονείς έχουν παιδιά που τους μοιάζουν, πολλοί έχουν παιδιά που διαφέρουν ριζικά από τους ίδιους.. Τελικά, όμως όλοι οι γονείς αντιμετωπίζουν ως ένα βαθμό το διαφορετικό στο παιδί τους. Όλοι κάποια στιγμή θα αναρωτηθούν πώς ξεφύτρωσαν μέσα στο σπίτι τους αυτά τα εξωγήινα πλάσματα».

Το τεύχος αφιερώνεται σε αυτούς που ξέρουν ότι μια «αγκαλιά» με το διαφορετικό κάνει φανερό τον άγνωστο πλούτο που έχουμε εντός μας.